

Üheteistkümnes väide. Üldkohtu kodukorra artikli 85 lõike 3 rikkumine seoses uute tõendite vastuvõetamatusega – Ilmselge hindamisviga küsimuses, kas Euroopa Kohtu 19. detsembri 2018. aasta otsus ja Itaalia kassatsioonikohtu ühendatud kodade otsus nr 10355/2021 on asjakohased – Uute väidete vastuvõetavuse seisukohalt otsustava dokumendi analüüsimata jätmine – Kaitseõiguste ja harta artikli 47 rikkumine.

- (¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiiv 2013/36/EL, mis käsitleb krediitiasutuste tegevuse alustamise tingimusi ning krediitiasutuste ja investeerimisühingute usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet, millega muudetakse direktiivi 2002/87/EÜ ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiivid 2006/48/EÜ ja 2006/49/EÜ (ELT 2013, L 176, lk 338).
- (²) Nõukogu 15. oktoobri 2013. aasta määrus (EL) nr 1024/2013, millega antakse Euroopa Kesk pangale eriülesanded seoses krediitiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga (ELT 2013, L 287, lk 63).
- (³) Euroopa Kesk panga 16. aprilli 2014. aasta määrus (EL) nr 468/2014, millega kehtestatakse raamistik Euroopa Kesk panga ja riiklike pädevate asutuste vaheliseks ning riiklike määratud asutustega tehtavaks koostööks ühtse järelevalvemehhanismi raames (SSMi raammäärus) (EKP/2014/17) (ELT 2014, L 141, lk 1).

Silvio Berlusconi 27. juulil 2022 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (teine laiendatud koda) 11. mai 2022. aasta otsuse peale kohtuasjas T-913/16: Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest), Silvio Berlusconi versus Euroopa Kesk pank (EKP)

(Kohtuasi C-513/22 P)

(2022/C 359/61)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellant: Silvio Berlusconi (esindajad: advokaadid A. Di Porto, N. Ghedini, B. Nascimbene)

Teised menetlusosalised: Euroopa Kesk pank, Euroopa Komisjon, Finanziaria d'investimento Fininvest SpA (Fininvest)

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

1. tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 11. mai 2022. aasta otsus;
2. sellest tulenevalt tühistada Euroopa Kesk panga 25. oktoobri 2016. aasta otsus;
3. teise võimalusena, kui Euroopa Kohus leiab, et menetlusstaadium ei luba tal otsust teha, tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 11. mai 2022. aasta otsus ja saata kohtuasi tagasi uueks arutamiseks Üldkohtu mõnele teisele kojale;
4. mõista Euroopa Kesk pangalt välja kohtukulud, sealhulgas esimese kohtuastme kulud;
5. uurimise huvides
 - a) anda korraldus esitada nende dokumentide toimik, mille Üldkohus on tunnistanud vastuvõetamatuks; ja
 - b) vajaduse korral võtta menetlust korraldavad meetmed ja teha menetlustoimingud, et saada 16. septembri 2021. aasta kohtuistungil protokoll ja istungi helisalvestis

Väited ja peamised argumendid

Esimene väide. Õigusnormi rikkumine selle hindamisel, milline kontroll on apellantidel Banca Mediolanumi üle – Ilmne hindamisviga ja faktide moonutamine, mis puudutab olulise osaluse omandamist – Vaidlustatud akti põhjenduse õigusvastane asendamine – Võistlevuse põhimõtte rikkumine – Õigusnormi rikkumine „omandamise“ õiguslikul kvalifitseerimisel Euroopa Liidu õigust ja riigisisest õigust arvestades – Riigisisese õiguse kohaldamata jätmine – Lojaalse koostöö põhimõtte rikkumine – Põhjenduse vastuolulisus – Võimu kuritarvitamine.

Väide jaguneb kuueks osaks, mis puudutavad järgmisi küsimusi:

- A) tuvastus, et Fininvest ja Silvio Berlusconi omasid „enne kõnealust ühinemist“ Banca Mediolanumi üle ühist kontrolli Fin. Prog. Itaaliaga sõlmitud aktsionäride lepingu alusel: tagajärgede valesti hindamine;
- B) järeldus, et Silvio Berlusconil on Banca Mediolanumis oluline osalus: järjestuse „Banca d'Italia 7. oktoobri 2014. aasta otsus“ – „ühinemine“ – „Consiglio di Stato 3. märtsi 2016. aasta otsus“ vale rekonstruktsioon; faktide moonutamine ja ilme õigusnormi rikkumine;
- C) Üldkohus asendas vaidlustatud otsuse autori põhjenduse enda omaga: ETL artiklite 263 ja 264 rikkumine;
- D) olulise osaluse omandamise uus Euroopa mõiste: riigisisese õiguse kohaldamata jätmine;
- E) Üldkohus lõi sellise koosseisu, mida Euroopa õigusnormides ei ole ette nähtud;
- F) vahetegemine kaudse olulise osaluse ja otsese olulise osaluse vahel: direktiivi 2013/36/EL artikli 22 ja TUB (Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia, pangandus- ja krediidualaste seaduste konsolideeritud tekst) artikli 22 rikkumine.

Teine väide. Õigusnormi rikkumine, kuna Üldkohus leidis, et direktiiv 2013/EL⁽¹⁾ on õiguspärase – Õigusaktide tagasiulatava jõu puudumise ja õiguskindluse üldpõhimõtete rikkumine – Põhjenduse ilmne vastuolulisus

Kolmas väide. Õigusnormi rikkumised – Kohtuotsuse seadusjõu põhimõtte rikkumine ja õiguskindluse üldpõhimõtte rikkumine – Õiguse tõhusale kohtulikule kaitsele rikkumine (viide üheksandale väitele) – Põhjenduse puudumine

Neljas väide. Õigusnormi rikkumised direktiivi 2013/36/EL ülevõtvate riigisiseste õigusnormide kohaldamisel – Õiguskindluse põhimõtte rikkumine – Sellise otsustava asjaolu arvesse võtmata jätmine, mis leidis aset kohtumenetluse ajal (rehabilitatsioon), millest tulenevalt on hea maine tingimused riigisisese ülevõtva õiguse kohaselt automaatselt jälle täidetud.

Väide jaguneb neljaks osaks, mis puudutavad järgmisi küsimusi:

- A) riigisisesse õigusesse ei ole üle võetud direktiivi 2013/36/EL artikli 23 lõiget 1 ja ministri dekreet nr 144/1998 on igal juhul õigusvastane;
- B) direktiivi 2013/36/EL artikli 23 lõikes 4 ette nähtud loetelu avaldamata jätmine (dokumendid, mis tuleb loa saamiseks esitada);
- C) võimatus tugineda 2008. aasta suunistele;
- D) Silvio Berlusconi kohta tehtud rehabiliteerimisotsus: ei ole arvesse võetud otsustavat asjaolu, mis leidis aset kohtumenetluse ajal, millest tulenevalt on hea maine tingimused riigisisese ülevõtva õiguse kohaselt automaatselt jälle täidetud.

Viies väide. Õigusnormi rikkumine direktiivi 2013/36/EL artikli 23 tõlgendamisel seoses selle tingimuse olulisusega, mis puudutab kavandava omandaja võimalikku mõju juhul, kui riigisiseses õiguses sätestatud hea maine tingimused ei ole enam täidetud

Kuues väide. Õigusnormi rikkumised seoses proportsionaalsuse põhimõtte olulisusega direktiivi 2013/35/EL kohaldamisel väidetavale automaatsusele, mis tuleneb riigisisest ülevõtvast õigusest – Automaatsuse keeld – Põhjenduse puudumine või ebapiisavus

Seitsmes väide. Õigusnormi rikkumised määruse (EL) nr 1024/2013⁽¹⁾ artikli 22 lõike 2 ning määruse (EL) nr 468/2014⁽²⁾ artikli 32 lõike 1 ja lõike 5 tõlgendamisel ja kohaldamisel – Kohaldatava riigisisese õiguse rikkumine – Harta artiklite 41 ja 47 rikkumine – Põhjenduse ilmne ebaloogilisus ja vastuolulisus

Kaheksas väide. Määruse (EL) nr 468/2014 artikli 31 lõikes 3 seisukohtade esitamiseks ette nähtud lühikese tähtaja (3 päeva) õigusvastatus – Harta artikli 41 ja liikmesriikide ühistest põhiseaduslikest tavadest tulenevate vastavate üldpõhimõtete rikkumine – Põhjenduse vastuolulisus ja ilmne ebaloogilisus – Tähtaja mittevastavus mõistlikkuse ja proportsionaalsuse kriteeriumitele ning Üldkohtu poolt selle aspekti eiramine

Üheksas väide. Õigusnormi rikkumised Üldkohtu kodukorra artikli 84 kohaldamisel seoses uute väidetega, mis esitati pärast Euroopa Kohtu 19. detsembri 2018. aasta kohtuotsuse kuulutamist – Ilmselge hindamisviga seoses „uue õigusliku asjaolu“ olemasoluga, põhjenduse puudulikkus ja ilme ebaloogilisus – Õiguse tõhusale kohtulikule kaitsele ja harta artikli 47 rikkumine – Põhjenduse puudumine selle kohta, miks ei uuritud uusi väiteid omal algatusel

Kümnnes väide. Ilmselge hindamisviga selle väite vastuvõetavuse hindamisel, mis puudutab otsust käitumiskontrolli perioodi positiivse tulemuse kohta – Põhjenduse ilme ebaloogilisus – Riigisisese õiguse rikkumine – Üldkohtu kodukorra artikli 84 rikkumine – Õiguse tõhusale kohtulikule kaitsele ja harta artikli 47 rikkumine – Põhjenduse puudumine selle kohta, miks ei uuritud väidet omal algatusel

Üheteistkümnnes väide. Üldkohtu kodukorra artikli 85 lõike 3 rikkumine seoses uute tõendite vastuvõetamatusega – Hilinemise põhjuste kohta puudub põhjendus või on see ebapiisav – Ilmselge hindamisviga küsimuses, kas Euroopa Inimõiguste Kohtule esitatud hagidega seotud dokumendid, Euroopa Kohtu 19. detsembri 2018. aasta otsus ja Itaalia kassatsioonikohtu ühendatud kodade otsus nr 10355/2021 on otsuse tegemise seisukohalt asjakohased – Uute väidete vastuvõetavuse seisukohalt otsustava dokumendi analüüsimata jätmine – Kaitseõiguste ja harta artikli 47 rikkumine

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. juuni 2013. aasta direktiiv 2013/36/EL, mis käsitleb krediitiasutuste tegevuse alustamise tingimusi ning krediitiasutuste ja investeerimisühingute usaldatavusnõuete täitmise järelevalvet, millega muudetakse direktiivi 2002/87/EÜ ning millega tunnistatakse kehtetuks direktiivid 2006/48/EÜ ja 2006/49/EÜ (ELT 2013, L 176, lk 338).

⁽²⁾ Nõukogu 15. oktoobri 2013. aasta määrus (EL) nr 1024/2013, millega antakse Euroopa Keskpangale eriuülesanded seoses krediitiasutuste usaldatavusnõuete täitmise järelevalve poliitikaga (ELT 2013, L 287, lk 63).

⁽³⁾ Euroopa Keskpannga 16. aprilli 2014. aasta määrus (EL) nr 468/2014, millega kehtestatakse raamistik Euroopa Keskpannga ja riiklike pädevate asutuste vaheliseks ning riiklike määratud asutustega tehtavaks koostööks ühtse järelevalvemehhanismi raames (SSM-i raammäärus) (EKP/2014/17) (ELT 2014, L 141, lk 1).

Tirrenia di navigazione SpA 29. juulil 2022 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kaheksas koda) 18. mai 2022. aasta otsuse peale kohtuasjas T-593/20: Tirrenia di navigazione SpA versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-514/22 P)

(2022/C 359/62)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Pooled

Apellant: Tirrenia di navigazione SpA (esindajad: advokaadid B. Nascimbene, F. Rossi Dal Pozzo, A. Moriconi)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon